

Adolf Hitler i Eva Braun, en una foto feta a Berghof, la gran casa alpina de descans del Führer. La magnètica personalitat de Mussolini (a la dreta) i

La irresistible atracció de la bèstia

El 28 d'abril de 1945 Benito Mussolini era assassinat. Dos dies després, el 30, Adolf Hitler se suïcidava. Els dos dictadors no desapareixien tots sols. Les dues dones que més els havien estimat, Eva Braun i Clara Petacci, respectivament, elegiren morir amb ells a pesar de tenir l'oportunitat de salvar-se. No entenien la vida sense els seus ídols. No foren les úniques bojament enamorades de Hitler i Mussolini. Una petita part d'aquestes van ser les seves amants. Algunes ocasionalment, d'altres de manera més estable. Ells no les estimaren, però: les usaren. Com escriu la periodista Rosa Montero en el seu llibre *Dictadoras. Las mujeres de los hombres más despiadados de la historia*, "Hitler i Mussolini van tenir moltes enamorades però no prestaven atenció a les dones, les utilitzaven", simplement, i a més, millor com més tendres fossin: "foren mig pedòfils, els encantaven les molt joves, fins i tot menors".

Com s'explica tant d'èxit entre el públic femení dels dos dictadors?

Fa setanta anys Clara Petacci i Eva Braun moriren voluntàriament amb els seus amants, Benito Mussolini i Adolf Hitler, perquè els idolataven, igual com havien fet totes les altres amants que van tenir.

La periodista i historiadora francesa Diane Ducret, autora de *Femmes de dictateur* –"Dones de dictador"– assegurava en una entrevista a *Le Figaro* el 2011 que no basta l'atracció que emana del poder per explicar l'ardor que despertaven entre les dames i senyorettes, sinó que també hi intervenien unes personalitats extremadament fortes que actuaven com a imants per a milers de dones: "Em va sorprendre descobrir que Mussolini rebia més de 30.000 cartes de dones al mes i que Hitler en va rebre més de les que mai hagin rebut junts Mick Jagger i The Beatles".

Adolf, un amant letal. Per a Hitler la dona era un ésser inferior a l'home, la vida de la qual havia d'estar determinada per allò que anomenava la "moral de les tres K": *kinder*, *küche*, *kirche*, o sigui: nins, cuina i església. Quan el 1934 inaugurà un congrés de l'Organització de Dones Nacional-Socialistes arengà les presents dient-los que "el món d'una dona es el seu espòs, la seva família, els nens i la llar". Molts homes pensaven aleshores més o menys el mateix, és cert, però Adolf era un misogin de manual. Alguns historiadors especialitzats en la seva biografia no dubten a assegurar-ho. Així ho deia en una entrevista a *El*

el seu posat encisaven moltes dones.

Mundo el 2009 el britànic Ian Kershaw, autor de vuit estudis sobre el *Führer* i el nazisme: “Era un misogin a qui li agradava envoltar-se de noies, sobretot si eren molt joves”.

Del dictador alemany es diu sovint que era homosexual, impotent, asexual i coses per l'estil. No ha estat més que una forma d'intentar ridiculitzar-lo. En realitat, des de just acabada la Segona Guerra Mundial es coneixia que la vida privada que va tenir no s'avenia gens ni mica amb aquelles suposicions. Així ho posaren de manifest llibres com el de l'historiador francès André Guerber, “Hitler i les seves dotze dones”, publicat el 1945, i, entre d'altres, el del periodista anglès Douglas Hewlett, “Hitler i les dones”, de 1948.

Seguint el que diuen aquests dos autors, la primera de les dones de la seva vida fou Greta Schmidt, la infermera que el cuidà després de ser ferit l'octubre de 1918, durant la Primera Guerra Mundial. Si bé en primera instància ella rebutjà els acostaments amorosos del simple caporal, finalment els acceptà tot i que era casada amb un oficial de l'exèrcit. En acabar la guerra, abandonà el marit, forçà el divorci i seguí Hitler en els anys inicials de la seva carrera política.

L'ajudà decisivament a polir la retòrica magnètica que tenia i el convencé de la necessitat imperiosa de cuidar la imatge i la propaganda. No se sap quant de temps durà la relació. Però sí que acabà dramàticament. L'ex-marit de Greta, cec de gelosia, l'assassinà d'un tret al cap a l'estació berlinesa de Charlottenburg. No consta la data exacta de la mort, però fou entre 1920 i 1921, quan Hitler ja era el cap del Partit Nacional-socialista Obrer Alemany.

Entre el decés de Greta i el 1925 no se li coneix cap altre amor ni amant. Va ser un temps de gran activisme polític. Fou quan intentà el cop d'estat anomenat el *putsch de Munic*, de resultes del qual passà quasi nous mesos de 1924 a la presó. En sortir de presidi llogà una gran casa alpina per descansar, coneguda amb el nom de Berghof. Convidà la seva germanastra Angela, recentment enviudada, perquè li portés les qüestions domèstiques. Ella acceptà i s'hi desplaçà a començament de 1925 amb la filla, Angela Raubal, més coneguda per Geli, de 16 anys. Hitler, que ja en tenia 36, s'obsedí tot d'una amb l'adolescent. No parà fins que la convertí en la seva amant forçosa durant sis anys. S'ha aventurat que el nazi la sotmetia a un sexe diguem-

ne peculiar, amb ella fent de *dominatrix* i ell de submís masoquista, cosa que turmentava l'al·lota, la qual, en quedar embarassada, el 1931, se suïcidà pegant-se un tret al cap.

No passà gaire temps sense companyia. Poc després de la mort de la neboda, una dona d'aspecte pulcrament ari, que responia al llinatge Grotzky, fou la companya de jocs sexuals de Hitler durant un breu període de temps, sense que es coneguïn més detalls de la relació ni de l'amant. Tot seguit tocà el torn de l'actriu René Müller, amb la qual va compartir llit poques vegades. De fet, algunes fonts minimitzen l'intercanvi de fluids corporals a una sola nit. Passat un temps, ella contà a unes quantes persones, amb tot luxe de detalls, l'obsessió masoquista d'Adolf. Uns dies més tard, sense cap raó aparent, es va matar tirant-se per una finestra. La gent a la qual contà les manies sexuals del cap nazi sembla que optaren per la fugida, prudentment.

No la plorà massa. Maria Reiter, coneguda com Mitzi, de 16 anys, treballava en una botiga de Berchtesgaden, localitat a prop de la qual hi havia la residència alpina del nazi, Berghof. Així entrà en contacte amb Paula, la germana de Hitler. Les dues joves es feren bones amigues i Paula li presentà Adolf, de 37 anys, que no es torbà gaire a convertir la noia en la nova amant.

En un moment indeterminat de la dècada dels anys 30 també inicià una apassionada relació intermitent, que durà tota la vida, amb Magda Goebbels, l'esposa de Joseph Goebbels, amic íntim seu des dels temps de l'organització del Partit Nazi i que fou ministre de Propaganda dels governs del Tercer Reich. Tot apunta que Joseph coneixia que la seva muller estava profundament enamorada de Hitler i que hi mantenia relacions sexuals. Però feia com si ho ignorés i així mantenia el favor polític del dictador. El matrimoni Goebbels posà als seus sis fills noms que comencessin amb hac com a homenatge al *Führer*. Un dels quals, Helmut, nascut el 1935, sempre ha estat assenyalat com a probable fill d'Adolf. La dependència de Magda del seu ídol era tan intensa que, quan conegué que havia decidit suïcidar-se, no dubtà a seguir el mateix camí, però abans assassinà tots els seus fills: la gran tenia 12 anys i el més menut 4. Els testimonis dels últims dies de Hitler al búnquer

asseguraren posteriorment que Magda explicà que no tenia sentit la vida en un món sense el seu idolatrat amor.

També va mantenir tòrrides relacions amb Winnifred Wagner, vídua del fill del famós compositor, entre 1931 i 1932; amb Inga Ley, esposa del cap del sindicat nazi Front Alemany del Treball, el 1933; amb Paula Fridman, amant i secretària seva entre 1934 i 1935; i amb Frida Worms, una pagesa de Hannover que conegué tot d'una de trencar la relació amb Paula i sobre la qual s'ha especulat molt si podria ser mare d'una filla seva.

El juliol de 1939 el dictador nazi, quan ja tenia 50 anys, va conèixer l'aristòcrata Sigrud von Lappus, de 20. Decidí que, com tantes d'altres, seria seva. Així passà ella a ser la mantinguda de l'home més poderós d'Alemanya. Adolf li regalà un apartament ultraluxós a Berlín, on la visitava amb molta freqüència, i fins i tot feia que l'acompanyés a alguns actes oficials. A finals de febrer de 1940 Sigrud va saber que estava embarassada. Aleshores Hitler la va fer consultar pel millor ginecòleg alemany, Hans Lubrecht, el qual l'envià a un balneari d'alta muntanya, Garmish-Partenkirchen, per assegurar un bon embaràs. El 23 de setembre següent moria com a conseqüència del part, i la nena que parí no va durar més que unes hores. Els biògrafs asseguren que el *Führer* se sentí extremadament apenat per la pèrdua.

Unity Walkyrie Mitford, nascuda el 1914 en una família aristocràtica anglesa, filla de Lord Redesdal i cunyada de Sir Oswald Mosley, el fundador del Partit Feixista de la Gran Bretanya, es convertí en una admiradora entusiasta –com tants d'altres britànics d'alta condició social de l'època– del règim hitlerià. Fins i tot es va fer pintar una creu gammada sobre el seu cotxe. El 1934, quan tenia 20 anys, aconseguí complir el gran somni de conèixer personalment Hitler, de 45. Fou durant el congrés del Partit Nazi celebrat a Nuremberg. A partir d'aleshores es convertí en una de les amants ocasionals d'Adolf. Malgrat el poc tracte amorós que li atorgava i que la compartia amb d'altres, s'enamorà bojanament del teutó. Fins al punt que, quan esclatà la guerra, li demanà que li permetés quedar-se a Alemanya, a la qual cosa el cap nazi es negà. Abans de perdre el seu amor de vista, Unity optà per pegar-se un tret al cap.

Però no morí. Hitler ordenà que la internessin en el millor hospital de Berlín per intentar salvar-la. Inútil. Els metges tot d'una certificaren que quedaria en estat vegetatiu. Aleshores el *Führer* autoritzà a la família que la repatriés a Anglaterra, on morí el 1948.

Existiren tres dones més que no és segur que arribessin a ser amants de Hitler, però sempre s'ha pensat que probablement sí que ho foren. La primera, la cantant Erna Hasnfasttaengl, nascuda el 1885, germana gran d'un amic d'Adolf, i que a principi dels anys 20 passà setmanes a Berghof. Henrietti Hoffman, nascuda el 1916, filla de qui fou el fotògraf oficial del cap nazi, Heinrich: es creu que va ser una de les noies menors d'edat que passaren pel llit del *Führer*. I finalment, la magistral directora cinematogràfica Leni Riefenstahl, nascuda el 1902, qui sempre negà a les escasses entrevistes que concedí després de la Segona Guerra Mundial que hagués estat parella sentimental i/o sexual de Hitler, però molts no la cregueren mai, per raó de l'estreta relació que els unia i la fascinació que sentien mútuament.

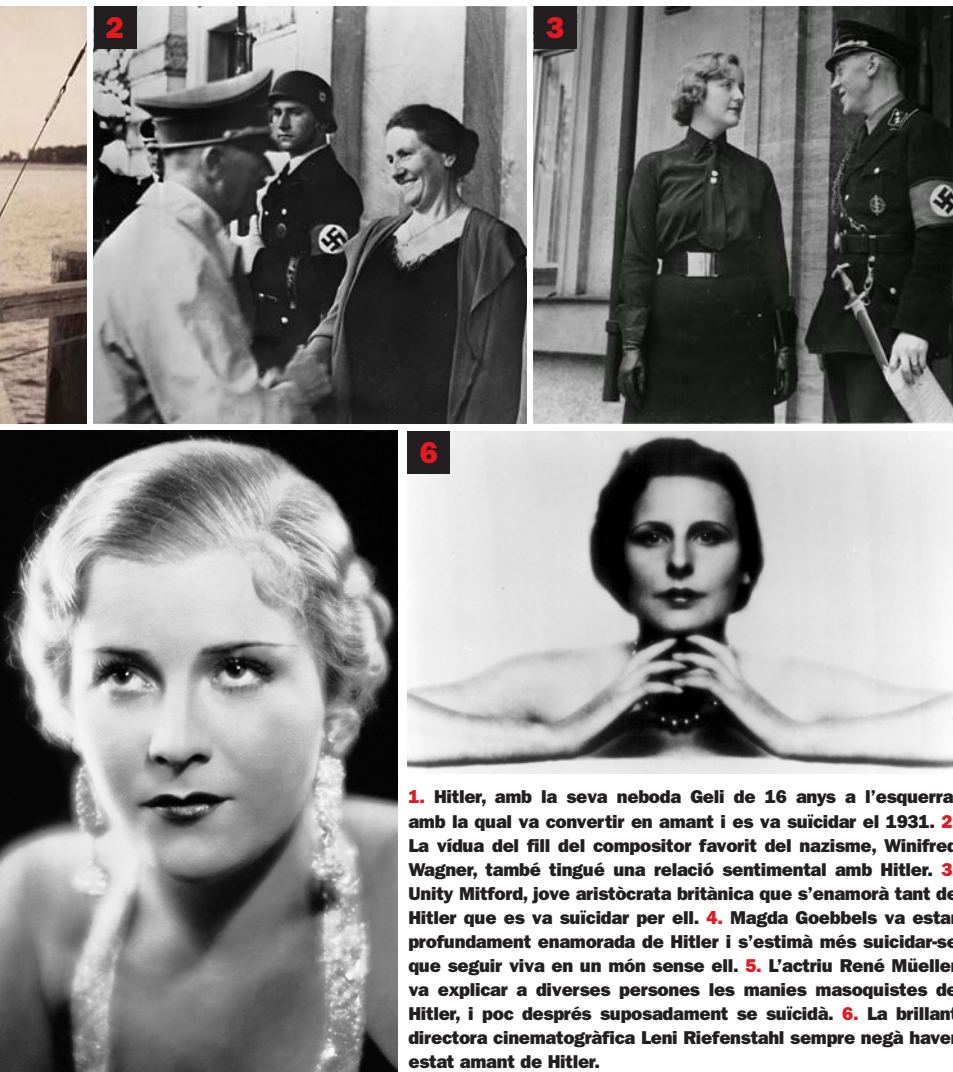
Adolf i Eva. La més famosa de les amants de Hitler fou Eva Braun. Nascuda el 1912 a Munic, va conèixer el líder nazi el 1929, quan feia d'ajudant en el laboratori de fotografia de Heinrich Hoffman. Tot d'una se sentí atreta per la personalitat del visitant il·lustre. “És un cavaller de certa edat, amb un graciós mostatxo i que porta un gran capell de feltre”, escrivia dies després a la seva germana Ilse.

Gràcies a la relació estreta entre Hoffman i Hitler, Eva pogué establir una relativa amistat amb Adolf, la qual relació s'anà intensificant prou perquè, quan la neboda se suïcidà, el 1931, ella passés a ocupar el llit del cap nazi de manera habitual. Eva tenia 19 anys i ell 43. El 1935 li comprà una luxosa casa en una no menys selecta urbanització de Munic, a més de posar-li un Mercedes amb xofer, seguretat i tot el servei domèstic que requeria, i, així mateix, la feu beneficiària del seu testament, cosa que ha fet suposar, amb molta lògica, que realment el *Führer* l'arribà a estimar. El 1936 es mudà al Berghof, on exercí d'amfitriona. Malgrat l'estreta relació, gairebé ningú no sabia que fossin parella. De fet, ell mantenia davant de la gent una actitud

reservada cap a les dones: “Nomésestic casat amb Alemanya”, solia dir. Quasi mai es mostrà en públic amb Eva. Les nombroses fotografies i cintes de cine que hi ha de tots dos, i d'altres jerarques nazis a Berghof, les va enregistrar ella com a afició privada i no es feren públiques fins després de la guerra. A Eva aquesta mena de clandestinitat no la feia patir gens: l'únic important per a ella era continuar essent la dona preferida del *Führer*. L'estimava tant que, quan coneixia que s'havia encantat amb alguna altra, patia atacs de gelosia histèrica, fins al punt que en dues ocasions s'intentà suïcidar.

Quan l'abril de 1945 acompanyà el seu estimat al búnquer de Berlín, ell li pregà en repetides ocasions que no s'hi quedés, que fugís, però la resposta sempre fou la mateixa: l'acompanyaria fins a la mort. El dia 29 d'aquell mes els dos amants contragueren matrimoni.

1. Hitler, amb la seva neboda Geli de 16 anys a l'esquerra, amb la qual va convertir en amant i es va suïcidar el 1931. **2.** La vídua del fill del compositor favorit del nazisme, Winifred Wagner, també tingué una relació sentimental amb Hitler. **3.** Unity Mitford, jove aristòcrata britànica que s'enamorà tant de Hitler que es va suïcidar per ell. **4.** Magda Goebbels va estar profundament enamorada de Hitler i s'estimà més suïcidar-se que seguir viva en un món sense ell. **5.** L'actriu René Müller va explicar a diverses persones les manies masoquistes de Hitler, i poc després suposadament se suïcidà. **6.** La brillant directora cinematogràfica Leni Riefenstahl sempre negà haver estat amant de Hitler.

L'endemà ell s'engegava un tret al cap i ella es matava ingerint una pastilla de cianur. D'aquesta manera Eva complia la paraula que li donà el 1944, la primera vegada que Adolf li demanà que marxés cap a algun exili segur: "Des del nostre primer encontre vaig jurar seguir-te allà on tu anessis, fins a la mort. Només visc per a tu, amor meu".

Benito, el latin lover. "Les dones, com les masses, estan fetes per ser violades". "Només la mare no és puta". "De dones n'hi ha que són ùters (per tenir fills) i les altres són vagines (per tenir-hi relacions sexuals)". L'autor de les cites és Benito Mussolini. Basten per entendre com veia el sexe femení. Va ser un compulsiu *conqueridor* de dones. Al contrari que el seu col·lega alemany, no tenia ni un pèl de masoquista, més aviat de tot el contrari: li agradava dominar-les amb violència. Bravejava davant dels

coneguts de la seva capacitat sexual i de les *conquestes*. Part de la seva imatge pública i política es basava justament en el fet de ser un depredador de dones, un *latin lover* a l'altura d'un Carlos Gardel o d'un Rodolfo Valentino que en els anys 20 del segle XX posaren de moda el mite de llatí molt mascle, molt poderós sexualment, universalitzat per les pel·lícules de Hollywood.

Benito va nàixer en una família d'esquerres. De ben jove es va afiliar al Partit Socialista italià. L'estiu de 1902, a 19 anys, se n'anà a fer feina a Lausana, Suïssa, on començà a escriure en un periòdic local, d'orientació socialista. Allí va conèixer Angelica Balabanova, tres anys major que ell, activista feminista nascuda a Ucraïna, molt famosa aleshores a la localitat, i que posteriorment fou una de les impulsores del comunisme a Itàlia. Poc se sap de la relació, només que foren amants durant

un breu període de temps, segurament només uns mesos.

El 1904 tornà a Itàlia, complí el servei militar i va fer diverses feines fins que el 1908 es traslladà a Trento, on col·laborà amb el periòdic socialista *Avanti!* Allí treballava una periodista anomenada Ida Dalse, tres anys més jove, de molt bona posició socio-econòmica i de gran bellesa. No li costà gaire convertir-la en la seva companya de llit. En paral·lel, inicià una altra relació amb Rachele Guidi, amb qui començà a conviure el 1911 i amb la qual tingué una filla. Sobtadament, però, el 1914 Benito l'abandonà per casar-se amb Ida, la qual, al cap d'un any, just després de tenir un fill de Mussolini i de conèixer que ell havia tingut una altra criatura amb Rachele, l'abandonà. L'home sentí ferit el seu orgull de mascle i jurà venjança.

En plena Primera Guerra Mundial Benito es casà, el 1917, amb Rachele. Encara estava casat amb Ida? No se sap. Podria ser ben bé que sí, a jutjar pel que passà posteriorment, a partir de quan arribà al poder el 1922: els papers del primer matrimoni desaparegueren. A més, Ida va ser declarada boja per les autoritats feixistes, que la ingressaren a la força a diversos manicomis fins que morí en el de Venècia el 1937, formalment d'una "hemorràgia cerebral". No va tenir millor sort el fill, Benito Albino. La policia feixista el segrestà, segurament el 1923, li feren creure que sa mare havia mort i el donaren en adopció al cap policíac de Sopramonte, un petit municipi a prop de Trento. Sempre sota vigilància especial, se li controlà absolutament la vida. Se l'allistà a la Marina per allunyar-lo, però com que insistia tant a dir en públic que era fill del *Duce*—cosa que mai no va ser reconeguda— acabà com sa mare: tancat a la força, en un asil de la ciutat de Limbiate, situada a la regió de Llombardia, on morí estranyament—algunes fonts han apuntat que d'inanició— el 1942, a 26 anys.

Mentrestant, Rachele Guidi continuà essent la dona oficial de Benito per sempre. I a la mort del Duce es convertí en la vídua a tots els efectes. Acceptà les infidelitats del seu marit perquè l'únic que li interessava era cuidar dels cinc fills que tingué amb ell. Quan l'espòs fou assassinat el 1945, intentà fugir d'Itàlia però va ser detinguda per les forces aliades, que al cap de pocs mesos la deixaren

en llibertat. Obrí un restaurant a Roma a finals dels anys 40, gaudí d'una pensió en qualitat de vídua i va viure fins a l'any 1979. Algunes biografies del dictador asseguren que l'última carta que va escriure Benito, sabent que seria afusellat, fou per a Rachele, a qui assegurava que era l'única dona que havia estimat de veres.

Sí, per ventura la va estimar. A la seva manera, però. Que consistia a enganyar-la tant com va poder. I foren moltes les ocasions. Roberto Olla, autor del llibre "Dux, una biografia sexual de Mussolini", publicat el 2011, assegura que tingué més de 400 amants, i que gràcies a un regal de Hitler, un pastilla antecessora del Viagra, gaudí del passatemp que més li agradava, *conquerir* dones, fins en els últims anys de vida, quan tenia seriosos problemes d'erecció que l'obsessionaven.

La immensa major part de les amants de Benito foren ocasionals, quasi totes d'una sola vegada. Però algunes, poques —a banda de Claretta Petacci a qui convertí en una mena de parella extramatrimonial estable—, es convertiren en relacions més o menys duradores.

Després de la Balabanova, una de les més conegudes va ser Leda Rafanelli, fervent anarquista i feminista, de mal nom *la gitana anarquista*, autora de nombrosos llibres, nascuda el 1880 i morta el 1971, a qui va conèixer en ambients socialistes, possiblement col·laborant tots dos en alguna revista, i de qui fou amant durant un temps desconegut, al voltant d'un any, a la primera dècada del segle XX.

Ana Kulischoff era una jueva russa, feminista i, també, anarquista. Va ser una de les primeres dones que aconseguí la titulació en medicina. Nascuda el 1855, el seu activisme revolucionari la portà a l'exili a Suïssa, París i, finalment, Itàlia. Quan es conegueren, Mussolini quedà encisat per la personalitat de la russa, 28 anys més gran que ell, amb la qual compartia les il·lusions revolucionàries i el lliu durant algun temps. La Kulischoff ajudà Benito en les passes inicials de la seva carrera política. Va morir a Milà el 1925.

Margherita Sarfatti va ser la gran obsessió de Mussolini abans de la Petacci. Nascuda a Venècia el 1880, pertanyia a una refinada i rica família jueva. Es casà de molt jove amb un advocat, però no es resignà mai a la vida de mestressa de

1. Rachele Guidi, esposa tota la vida i després vídua oficial de Benito Mussolini. **2.** Clara Petacci, la dona que s'enamorà tant de Mussolini que preferí morir amb ell que continuar vivint. **3.** Margherita Sarfatti fou la gran obsessió de Mussolini abans d'arribar al poder. **4.** Ida Dalse, la primera esposa de Mussolini, la qual s'atrevis a deixar-lo, i ho pagà car.

casa. Les seves inquietuds artístiques i polítiques la portaren a escriure sobre art a l'òrgan del Partit Socialista, *Avanti!* El 1912 funda *La Difesa delle Lavoratrici* —"La defensa de les treballadores"— una revista feminista. El mateix any conegué Mussolini, del qual s'enamorà immediatament. Es convertiren en amants. Junts caminaren ideològicament des de l'activisme d'esquerra al d'ultradreta. El 1918 ella ja era col·laboradora habitual d'*Il Popolo d'Italia*, periòdic fundat pel Duce el 1914 i que va ser el portaveu dels *Fasci Italiani di Combattimento* creats

per Mussolini el 1919, l'embrió del seu Partit Nacional Feixista nascut el 1921. El 1920 Benito publicà una nova revista, *Gerarchia*, dedicada a la difusió ideològica, la direcció de la qual encarregà a Margherita. Quan fou nomenat president del Govern el 1922, la relació dels dos amants era gairebé de parella formal, no debades portaven 10 anys junts i se'ls veia sovint en actes públics com si fossin un matrimoni, tot i que Benito mantenia ocasionals aventures amb més dones. El 1925 Margherita fou una de les signants del Manifest dels Intel·lectuals Feixistes,

cosa que li va valer el rebuig de molts dels seus antics amics i coneguts d'ambients artístics i culturals. Poc o gens li va importar. Es dedicava en cos, ànima i intel·lecte al seu amor. El qual li encarregà escriure-li la biografia en anglès –dominava cinc idiomes–, *The life of Benito Mussolini*, publicada el mateix 1925, un gran èxit de vendes que es repetiria a Itàlia l'any següent amb el títol de *Dux*. La relació d'amor públicament coneguda i la col·laboració tan estreta –ella va polir molt les formes del feixista i l'ajudà a crear el seu inconfusible estil vehement de fer els discursos públics– portà molts membres de l'alta societat romana i del Partit Feixista a creure que Margherita podria desbancar Rachele i convertir-se en l'esposa formal del *Duce*, sobretot a partir de la mort del seu espòs el 1924. Però no va ser així. A partir d'aleshores la relació es refredà lentament. El 1936 ell començà a colgar-se amb Claretta Petacci i el 1938 es produí el trencament amb Margherita per una raó política, tot i que possiblement ja poc tenien en comú: aquell any Mussolini imposà, per la presió de Hitler, les lleis racistes. Margherita, jueva de naixement, marxà d'Itàlia cap a Amèrica Llatina –la seva germana no ho féu i acabà detinguda, deportada i morta en un camp d'extermini nazi– i no hi tornà fins el 1947, quan adquirí una luxosa residència prop del llac de Como, on morí el 1961.

Què inspirava Mussolini en tantes dones? Ho deixà escrit Margaret Beaven, la primera batllessa d'una ciutat britànica, Liverpool, càrrec que guanyà el 1927. Es desplaçà a Roma el 1928 en viatge oficial. Després de ser presentada al *Duce* i de passar molta estona amb ell va escriure, segons el citat biògraf del dictador, que “no he vist mai un home tan diferent dels altres, ni amb una personalitat tan extraordinària; és tan imponent que no trobo paraules per expressar-ho,estic comoguda fins a cada fibra del meu ésser per la dominant, magnètica, imponent i immensa personalitat”. Val a dir que les referències britàniques que aquest setmanari ha pogut trobar de Beaven posen especial esment a assegurar que no tingué contacte sexual amb l'italià mai, ni tan sols la nit d'aquella recepció oficial durant la qual passaren junts tots sols temps de sobra per haver culminat tanta salivació admirativa de la batllessa amb quelcom més físicament tangible.

Hitler i Mussolini van ser uns grans seductors de dones, fins i tot algunes moriren per ells

Benito i Claretta. Clara Petacci, a qui tothom coneixia com a Claretta, va nàixer el 1912 a Roma, en el si d'una família de la classe alta. Quan tenia 13 anys s'obsessionà amb Mussolini. Col·leccionava les fotos de l'ídol, amb les quals empaperava la seva habitació, li enviava cartes d'amor desesperat que mai no eren contestades... El destí li canvià la vida un dia de setembre de 1933, quan amb la seva família i el seu recent espòs, un tinent d'aviació, passava la jornada a la platja d'Ostia. De sobte aparegué el *Duce*, entre els clamors d'admiració de totes les famílies d'alta condició que prenien banyes de mar i de sol. No es coneix amb detall com va ser, però algú li presentà la guapa jove de 21 anys. Al cap d'uns dies ella li envià una nova carta. Aquesta vegada va tenir resposta: una invitació a visitar-lo al despatx de la residència oficial, el palau Venezia de Roma. A partir d'aleshores sovintejaren les visites. Claretta es convertí en l'amant de Mussolini, 29 anys més gran que ella. El *Duce* li comprà una mansió a la capital italiana, on residia i el rebia. El 1936 la jove es divorcià del seu marit, i de resultes d'això corregué entre l'alta societat romana la idea que Benito i Claretta s'acabarien casant. Fos perquè la voluntariosa dona oficial, Rachele, ho impedí, tal com asseguren algunes fonts, o bé perquè Mussolini no ho volgué, no contragueren matrimoni. Tanmateix, la relació no cessà fins al moment de la mort de tots dos.

Entre 1932 i 1938 la noia portà un diari que es publicà el 2010 amb el títol de *Mussolini secret*. “A 13 anys t'hauria ofert la meua vida”, escrivia. Ell, no tan romàntic, un dia de febrer de 1938 li digué: “Si hagués pogut, avui t'hauria penetrat com un cavall”. Zoogalanteria, es podria dir. Gràcies a aquests escrits

es pot veure com entenia Benito el sexe: “Cal fer-ho magnífic, grandios, com el bou: en pocs segons ha acabat, en el moment culminant és terrible, immediatament després ja està calmat i es retira melancòlic; la vaca es queda immòbil, tranquil·la”, recordava ella que deia Mussolini. I Claretta, com vivia el sexe amb el *bou*?: “Ho fa amb violència, és com un salvatge, em fa mal d'alegria”, rememorava. Masoquista? No seria estrany. Com a mínim parla de les marques i ferides que li deixava com a record de les intenses sessions.

Així mateix, els diaris de la Petacci permeten veure la personalitat *modesta* de Mussolini. “La meua dona no ha estat mai conscient de la meua grandesa”; “veus el mentó tan ferm que tinc? entenc que una dona vulgui dormir amb una foto meua davall del coixí?”. Obsessionat amb la vellesa, no acceptava la decadència física: “digue'm que sóc el teu gladiador, digue'm que no sóc vell; no vull envellir, la vellesa és repugnant”. També reflecteix les disputes per mor de les altres amants que el *Duce* ocasionalment tenia i les excuses que li posava: “Si no va ser res, només va ser un de ràpid”, “perdona'm però és que sóc així, de naturalesa bestial”...

L'amor que sentia Claretta per Benito es va mantenir incòlume fins a la fi. Ell intentà que l'abandonés en diverses ocasions just abans de la derrota feixista i que es posés a estalvi de possibles represàlies. Però ella s'hi negà sempre. El seguí fidelment, amb devoció. Quan els guerrillers comunistes detingueren Mussolini, Claretta aconseguí reunir-se amb el seu amat i es negà a abandonar-lo. El cap guerriller li demanà que partís, però la resposta va ser: “Allà on va l'amo, va el gos”. Talment. En el moment que el comunista anava a metrallar Benito, ella s'interposà en la trajectòria de les bales com una mena d'intent desesperat i inútil de salvar-lo. Tot seguit, ell, cridant com un possès, amb l'amant ensagnada i morta als seus peus, s'obrí la camisa i demanà que li perforessin el pit. Li feren cas. Era el 28 d'abril de 1945. Claretta Petacci havia complert el que digué en una carta al seu amor el març de 1938: “Jo no et sobreviuré, he nascut per a tu, acabaré amb tu”.

Miquel Payeras